

РЕШЕНИЕ

№ 810

гр. Бургас, 09.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми юли през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря **Д. ИВ. БОДУРОВА**
като разгледа докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120202492 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на С. Г. С., ЕГН: *****, чрез пълномощник – адв. Е.Д. – БАК, съдебен адрес: ***, против заповед за задържане на лице № 434 зз-308/16.06.2023 г., издадена от Д. И. С.- старши полицай ООР при *** РУ-Бургас.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от пълномощник – адв. Д. – БАК, която поддържа и доразвива, изложените в жалбата доводи. Посочва, че към момента на задържането на неговия доверител не са били налице предпоставките за това, както и че правата му са засегнати в по-голяма степен от необходимото.

Ответникът по жалбата – Д. С. - полицейски служител във ** РУ на ОДМВР-Бургас, редовно уведомен, се явява лично, като посочва, че няма какво да каже.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Видно от приложените официални справки и длъжностна характеристика - оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 53 от ЗМВР в границите на

предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност.

Спазена е предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата й. Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР и му е предоставено копие от заповедта.

Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като е посочено, че има данни за извършено престъпление по чл. 206, ал. 1 от НК, за това, че в гр. Бургас, ул. „****“, от фирма „****“ ООД, противозаконно е присвоена чужда движима вещ.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. По правна си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 73 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Предпоставка за прилагането е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Поради това, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. За прилагането на мярката е необходимо данните, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него, да са установени преди извършване на задържането. Задържането, като принудителна административна мярка, се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено. Въпросът дали задържаното лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със соченото нарушение не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

По мнение на съда тези обстоятелства в случая са налице. С определението си за насрочване съдът е изискал от административния орган, в съответствие с разпределената доказателствена тежест, да представи всички доказателства, които са послужили за издаване на заповедта. В изпълнение на това указание на 04.07.2023г. в съда са депозиран писмени доказателства. Сред тях са е и докладна записка на л. 20, в която са описани обстоятелствата по случая. Налице е бил конфликт между жалбоподателя и управителя на дружеството, където е работил, като е била налице претенция С. да върне определени вещи. При идването

на полицейските служители в магазин „****“, С. е върнал част от вещите, като за служебен лаптоп е посочил, че го е оставил на ремонт при лицето М.А.Й. Й. е повикан на място, като при пристигането си е заявил, че не му е бил даван лаптоп. Това твърдение Й. заяви и при разпита си в съдебно заседание.

С оглед на това ответникът жалбоподателят бил задържан с обжалваната заповед от страна на служителя Д. С. в 16:50 часа на 16.06.2023 г.

В 12.15 часа на 17.06.2023 г. С. бил освободен, като междувременно било образувано ДП № 407/2023 г. по описа на ***-Бургас, бил разпитан като свидетел Б.П.Е.- търговски директор на „****“ ООД, и било снето писмено сведение от М. Й..

По мнение на настоящия състав, фактите, които се установяват в преписката подкрепят извода на административния орган, че задържаният е евентуален извършител или съпричастен към престъплението, описано в заповедта, тъй като твърдението му за местонахождението на служебния лаптоп е било опровергано от М. Й., като впоследствие не е дадено друго обяснение.

Съгласно чл. 142, ал.1 от АПК -съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Това съответствие е неразривно свързано с установяването на фактическите основания за издаване на акта. Към момента на издаване на оспорената заповед за задържане, по мнение на настоящия състав, са били налице достатъчно данни, че С. е евентуален извършител на престъпление, каквото е твърдението в мотивите за издаване на оспорената заповед.

Настоящият състав обаче намира, че в случая е налице нарушаване на принципа за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел.

В конкретния случай още на място са били установени твърденията на съответните лица във връзка със случая. С оглед конкретиката на престъплението по чл. 206, ал. 1 от НК и характера на предмета му- лаптоп, най-логично е да се предположи, че задържането може да е осъществено с цел да се установи местонахождението на вещта и да се предотврати нейното евентуално укриване или унищожаване. Това би могло да стане чрез извършването на съответните процесуално-следствени действия- претърсване и изземване, като в случая, по мнение на настоящия състав дори е била налице хипотезата на неотложност. Липсват обаче данни по делото такова действие да е било предприемано, въпреки че възможността на С. за свободно придвижване е била ограничена за повече от 19 часа. От това следва, че при задържането на С. единствено са били снети сведения от него и други лица. Още на 16.06.2023 г., между 17:45 часа и 18:15 часа, е бил разпитан Б.Е.. Нещо повече, извършването на разпит на св. Е. в образувано досъдебно производство навежда на извода, че сведенията на М. Й. на л. 24 са били дадени преди това, тъй като поначало снемането на писмени сведения представлява предпроцесуална дейност. Следователно, още към 18:15 часа на 16.06.2023 г. органите на МВР са разполагали с всички възможни данни що се касае до гласни доказателствени източници. Липсват данни след този час до момента на освобождаването на С. в 12:15 часа на 17.06.2023 г. (т.е. за срок от 18 часа) да са извършвани други действия, и в частност такива, насочени към намиране на процесната вещ, които да оправдаят задържането. Това прави задържането непропорционално, тъй като от материалите по делото става ясно, че за осемнадесет часа от деветнадесетчасовата му продължителност не са извършвани действия, които да полсужат за осъществяване на залегналите в закона цели.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената

заповед за задържане е незаконосъобразна, тъй като е нарушен принципът на съразмерност при задържането на жалбоподателя, поради което и същата следва да бъде отменена.

Съгласно 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени оспорвания акт, държавните такси, разноските по делото и възнаграждението за един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал акта. По делото е била заплатена държавна такса в размер на 10 лв., а също така е налице договор за правна защита, в който е посочено, че е уговорено и заплатено възнаграждение в размер на 900 лв. С оглед на това, доколкото полицейският орган, издал отменената заповед, е част от структурата на ОДМВР-Бургас, което е самостоятелно юридическо лице, именно последният субект следва да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски в общ размер на 910 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице № 434зз-308/16.06.2023г., издадена от Д. И. С.- старши полицай ООР при *** РУ-Бургас, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е постановено задържането за срок от 24 часа на С. Г. С., ЕГН: *****.

ОСЪЖДА ОДМВР-Бургас да заплати на С. Г. С., ЕГН: *****, сумата от 910 (деветстотин и десет) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____